

Тетяна Фролова

***Любові
не зречусь***

поезії

Видавництво «Край»
2003

УКР
Ф 91

Авторська редакція
Видавничий редактор Ірина Цельняк
Ілюстрації Івана Василенького

Ф $\frac{470600202}{2003}$ Без оголошення

© Ілюстрації, 2003
© Тетяна Фролова, 2003

ISBN 966-547-033-7

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Дорогий читачу, я дарую Тобі те, що маю найдорожче зі свого поетичного доробку - вірші про кохання. Незалежно від віку, кожен знайде для себе те, чого шукає: сльозу розпачу чи щасливу усмішку. Тільки не хотіла б, щоб хтось вишукував щось поміж рядками: тут нема підтексту. І не треба кожен вірш припасовувати до мене: та книжечка зібрала не лише мої переживання, а й емоції моїх друзів, близьких чи просто знайомих. Жодного вірша тут немає абстрактного: за кожним стоїть конкретна людина з відкритим серцем. Якщо хтось знайде тут щось і для себе, я буду рада. Взаємного Вам кохання! Щасливих Вам стежок! Удвох... Вітайте мою книжечку, котра стає тепер і Вашою.

Тетяна Фролова

АКВАРЕЛІ ДУШІ

БЛАГАЮ ЛЮБОВІ

Стою навколішках й благаю
звичайного, земного раю -
любити! Палко, до нестями!
Мажорні і мінорні гами,
і барви світу, - все в любові.
У кожнім жесті, в кожнім слові,
в зітханнях і пекельних муках,
в чеканнях, зустрічах, розлуках, -
усе в любові... Хмари п'яні,
і квітів пахощі духм'яні,
дощі солодкі, ранки сонні
і теплі милого долоні...
Все хочу звідати й зазнати.
Радіти, плакати, проклинати
і навіть зрадженою бути.
Все пережити й не забути.
Хто це зазнав, той зрозуміє.
Якщо і віршувать не вміє,
то прочитає і зітхне...
І тим потішить він мене.

БАЖАННЯ

А у мене бажання земні,
і зорю діставати не треба.
Ти співай мені, тільки мені
ті пісні, що зродилися в тебе.
А бажання у мене земні,
я не хочу на них ворожити.
Ти скажи мені, тільки мені,
як я маю і мріяти, й жити.
Щоб не згас в твоїм серці вогонь,
котрий так розгорівся нежданно.
Прибери сивину з моїх скронь,
що насіялась так невблаганно.
Є бажання одне неземне,
хай здійсниться воно, хай здійсниться:
ти люби мене, тільки мене
і нехай тобі інша не сниться.
Запалаю і не догорю,
і ніхто мого світла не займе.
А якщо ти дістанеш зорю,
це для нас буде зовсім не зайве.

ДІВЧИНІ

Я написала ті рядочки
Для ненародженої доні.
Оскільки їй вони не треба,
Візьми собі їх, якщо хочеш,
То, може, стануть у пригоді,
А якщо ні, то подаруєш
Їх іншій дівчині у скруті.
Коли ти рада і щаслива,
То й я з тобою порадію.
Але зітхни сьогодні вкупі
З тією... Бачиш? Он з тією,
Бо їй сьогодні зовсім сумно:
У неї перше справжнє горе -
Уперше зраджена коханим.
У неї все ще тільки вперше:
Любов і радість, біль і...зрада
Та чом ніхто не бє на сполох?
Вона заплуталась в печалі.
Всі ж веселилися навколо,
Немов того не помічали.
А їй так зле, їй так нестерпно!..
Ударте в дзвони! Пробі! Пробі!
Все зупинилось. Серце стерпло
Чи у розпуці, чи в жалобі,
Ну, чом ніхто не б є на сполох?

Чекати більше неможливо.
Ти глянь навколо, глянь навколо, -
Це конче треба, це важливо.
І я беру її за плечі.
Десь срібний промінь тешуть теслі.
Дивись, який для тебе вечір
Подарував великий всесвіт.
А скільки ще їх в тебе буде...
Таких і кращих... неповторних...
А люди... вибач їм, бо люди...
І злі, і добрі і... потворні...
Та добрих більше. Треба далі,
Життя триває, моя доню.
Щоб сльози душу не вражали,
Підставлю я свою долоню.

* * *

Плакала самотня поетеса
В передсвітанковім безгомінні.
І дивилась посестра небесна
Й думала, що сльози ті камінні.

І злякались в небі ясні зорі,
Що вона тепер про них забуде.
У тієї поетеси горе:
Більш любить її ніхто не буде.

І не допоможе їй тут муза,
Ні Венера, ні Амур лукавий.
Заломила руки в щемній тузі.
На любов вона не мала права.

Бо хто пише вірші і поеми.
В кого муза іноді гостює,
Обминає будні і проблеми.
Хто ж такої жінки потребує?

Потай кепкувала з неї доля
І сміялась над її коханням.
Десь волошки квітли серед поля,
Сипав жайвір пісню у світання.

* * *

Я живу в двох світах одразу:
В світі будньому і реальному
Й в світі вищому, ідеальному,
Де немає зневаги й образи.

І якщо мене скривдиш ти,
І на слово наткнуся, як на лезо я,
Утечу у свою поезію -
І тобі вже мене не знайти.

ЛЮБОВІ НЕ ЗРЕЧУСЬ

Якби сказали: „Ти візьмеш скарби,
багаті і коштовні, при умові:
нікого і ніколи не люби,
забудь і присмак зради та любові”.
Я б засміялась і сказала б: „Ні,
багатство - тлін і попіл, я це знаю.
А без любові що скарби мені?
Нема без неї пекла ані раю”.
Мені сказали: „Заберем твій зір,
всі барви, світло місяця і сонця,
або зречись любові і не вір,
що в ній знайдеш для щастя охоронця”.
Я спохмурніла і сказала: „Що ж...
Беріть мій зір і барви всього світу,
лиш тільки залишіть мені любов,
бо в ній одній найкращі самоцвіти”.
А ті слова пустими не були.
Тепер - сліпа... І гама барв погасла.
Негоди наді мною прогули,
та не була я бідна і нещасна.
Мені відкрився зовсім інший світ,
бо я кохала і була кохана.
І скільки б не набігло мені літ,
я не втомлюсь чекати, як чекала.
Любові не віддам нікому я,
і свято втіхи, й біль пекучий зради.
Любові не зречусь - вона моя,
віддам за неї всі земні принади.

Я НЕ БУДУ БІЛЬШЕ НІЧІЯ

Надворі стоїть нестерпна спека,
все вялить і сушить на землі.
Я - самотній втомлений лелека,
що прибився на однім крилі.
Стану біля хати, біля дому,
в далину подивлюся в журбі.
Я не говорила ще нікому
ті слова, що я скажу тобі.
Хай холодний дощ дерева мочить,
з душ людських змиває фальш і бруд.
Подивись мені, коханий, в очі -
і забудем плітки й пересуд.
Хай сніги метуть і вітер свище,
нам з тобою затишно удвох.
Почуття любові - це найвище,
що подарував людині Бог.
А коли прийде весна жадана
і воскресне річки течія,
скажеш ти мені „Моя кохана” -
я не буду більше нічия.

КОЛИ УДАРИТЬ ХТОСЬ НА СПОЛОХ

Коли у ясну ніч
ударить хтось на сполох,
тоді мерщій біжи
у мій порожній дім.
То самота моя,
то мій нестерпний холод
у груди бє твої
на дивовижу всім.

Нікому не кажи,
бо їм не зрозуміти.
Всі думають, що я
щаслива у житті.
І знову листопад
стежки до мене мітить,
та я одним-одна
у цілому гурті.

Коли у ясну ніч
ударить хтось на сполох,
не треба, не спіши
на поклик мій німий.
Сама усе знесу:
і порожнечу, й холод.
Не треба, не приходь,
бо ти уже не мій.

НЕДОПИТА ЛЮБОВ

Недопиту любов
розіллю по столі -
і забудуться знов
всі тривоги малі,
всі малі чудеса
і великі дива.
І зйдуть небеса,
й захмеліють слова.
Ти налий мені в душу
того трунку п'яного.
Я признатися мушу,
що люблю отакого:
як струна, мелодійного,
як весна, ненадійного,
до нестями звабливого
і до болю зрадливого.
Те, що ти говорив,
доспіваю сама.
Якщо ти одурив,
тобі прощі нема.
Як зневажиш мене
і піднімеш на сміх,
то любов обмине,
більш не знатимеш втіх.
Недопиту любов

розіллю по столі.
Недоспіваний сум
розстелю по землі.
Хай на ньому зросте
цілий сніп дурману.
Що ж, спасибі й за те,
за солодку ману.

* * *

Хто тебе так дуже заморозив,
Твою душу і твої уста?
Чисте серце і тверезий розум,
Мов кольчуга з криги огорта...

Ані сумувати, ні любити,
Бачу я, вже неспроможний ти.
Як мені ту кригу розтопити?
Як спасти тебе від самоти?

Дам я тобі яблуко спокуси:
Відкуси шматочок, відкуси!
Не дивись, що коси вже не русі -
В моїм серці стільки ще краси.

В моїм серці стільки ще надії
І любові, й ніжного тепла...
Якщо я тебе не відігрію,
Жінкою тоді б я не була.

Тільки, чуєш, про літа ні слова -
Паспорт залишився на столі.
Вже душа розквітнути готова -
МИ удвох з тобою на землі.

І не хмур свої суворі очі,
І не морщ нахмарене чоло.
Хочеш ти того, а чи не хочеш -
В твою душу увійшло тепло.

* * *

Подаруй мені листя каштанів,
Що росли у шкільному саду.
Через роки до тебе, коханий,
Через роки до тебе прийду.
Через роки тут буду стояти
І зривати каштановий цвіт.
Бо чи вміє ще хтось так кохати,
Як кохають у розквіті літ?

Подаруй мені зоряну пісню,
Що співалась в шкільному саду.
Через роки, хоч може запізно,
Я із нею до тебе прийду.

Через роки тут буду стояти
І зривати каштановий цвіт.
Бо чи вміє ще хтось так кохати,
Як кохають у розквіті літ?

Подаруй мені, милий, фіалки,
Що росли у шкільному саду,
Я закохана в тебе ще змалку,
Та до тебе тепер лиш іду.
Не кажи мені тільки, що пізно,
Що каштани давно відцвіли.
І давай доспіваємо пісню
Ту, що слів її ми не знайшли.

* * *

Подаруй мені квітку на спомин:
На розлуку чи на любов.
Ми самі ще не знаємо, хто ми,
Чи захочемо стрінутись знов.

Ми не знаємо, нащо нас доля
На життєвій дорозі звела:
Чи для смутку, тривоги і болю,
Чи для радості і тепла.

Я тобі не сказала ні слова:
Не сказала „так” або „ні”.
Може, зустріч цілком випадкова,
Але квітка хай буде мені...

ДЛЯ ТЕБЕ

Зорі світяться у небі.
Всі вони горять для тебе,
Серед них - моя.
Як тобі сказати маю,
Чи у пісні заспіваю,
Що кохаю я.

Та зірок тобі не треба -
Ти не дивишся у небо.
Що воно тобі?
Ніжна пісня про кохання,
Що лунала до світання,
В яне у журбі.

Всі твої земні дороги,
І надії, і тривоги
В буднях, між грошей.
Для зірок нема там місця,
Там лунає інша пісня -
Не про мене, чей.

Я тобі світанком стану,
Я тебе звільню, коханий,
Від буденних пут.
Тільки ти поглянь у небо -
Всі зірки горять для тебе.
Ти зі мною будь.

ПОРЯТУЙ КОХАННЯ

Як тобі живеться
Без моїх обіймів?
Ти і не помітив,
Що вже їх нема?
З нашої хатини
Хтось кохання вимів,
Тільки залишилась
Відголось сама...

Де жило кохання,
Там живе байдужість,
І не гріє душу
Губ твоїх тепло...
Дай же мені руку,
Добрий щирий друже,
Пригадай, як гарно
Нам колись було.

Ранено у груди
Легкокрилу пісню...
І дихнув морозом
Літній вітерець.
Порятуй кохання -
Може, ще не пізно,
Може, ще можливо,
Може, не кінець...

* * *

В мене квіти зорями запахли,
Смутком і таємними світами.
Коли ми з тобою ще літали,
Коли наші мрії ще не чахли.

Коли п'яно пахла матіола
Коли світ буяв лише для мене,
Серце в грудях билось шалене,
І любов світилася довкола.

Світ увесь був зітканий з любові,
Не було у ньому фальші й бруду,
Ні підступності, ані облуди,
Ні зміїної отрути в слові.

Як же я жила тоді - не знаю,
Ні сльози не бачила, ні болю,
Я шукала в пеклі того раю,
Що десь був і називавсь любовю.

А можливо й рай той був омана.
Може й не було його на світі...
Пахли квіти зорями дурманно.
Ті найкращі молодості квіти.

* * *

Місяць дарував обручку срібну,
Сонце дарувало золоту.
А мені хотілося не ту,
А лише одну, мені потрібну.

Я обручку прагнула твою -
Ти не знав чи не хотів те знати,
Чи тобі не дозволяла мати,
Чи зустрів ти іншу у гаю.

Я чекала, але ти мовчав,
Мріяла, та мрія не здійснилась.
Інша вже давно тобі наснилась
І тому мене не помічав.

Сподівалась я, та все дарма.
Потім сподіватись перестала.
Так і без обручки я зосталась -
Ні обручки, ні тебе нема.

* * *

Буду жити в твоїй пісні,
У твої прийду я сни,
У фантазії і в дійсність,
Серед гromу й тишини.

Ані в будні, ані в свята
Ти нікого не кохай.
У твою прийду я хату,
Тільки ти мене чекай.

Як у тебе буде інша,
Відібю, приворожу.
Найтепліші, найніжніші
Я слова тобі скажу.

Що б мені не говорили,
Я нічого не боюсь.
Пригорнись до мене, милий.
Й я до тебе пригорнусь.

Подивися мені в очі -
І нарешті зрозумій:
Хочеш того чи не хочеш -
Все одно ти будеш мій.

Бо такий вже присуд долі,
Й захотілось так мені.
Не кажи лише ніколи
Те єдине слово - „ні”.

* * *

- Я можу принести тобі в подарунок
Свою посмішку, свій поцілунок...
А більше не маю нічого.
Як бачиш, живу я убого.

Не маю машини, ні власної хати...
Для чого б я мала брехати?..
І ти засміявся відверто й цинічно:
- Кохання - то істина вічна.

А ми - прагматичні і геть нехороші:
Ми любимо, рибонько, гроші.
Як гроші ти маєш - усі тоді рівні.
Принцеси, студентки, царівни.

А твій подарунок... прийняти я можу -
Цілунок і усмішку гожу...
Скажу тобі чесно, ти дуже принадна.
Ти просто якась безпорадна.

З такою красою, з такими очима...
І двадцять лиш літ за плечима!..
Та дівчина тихо і сумно зітхнула -
Вона більш нічого не чула.

Сьогодні у неї, так, саме сьогодні,
Упала любов у глибоку безодню.
Й пішла вона, тиха й прекрасна,
Хоч може не дуже сучасна.

* * *

Я кохаю тебе, я кохаю,
це для тебе троянди звелись.
Я кохаю тебе і не знаю,
чи зустріну тебе я колись.
Де ти є? Де ти ходиш сьогодні?
Чи у мріях летиш до зірок?
Чи між нами - глибока безодня?
Чи між нами - один тільки крок?..
Я кохаю тебе, я кохаю.
Відгукнися, кохання моє!
Я кохаю тебе і не знаю,
чи ти є у житті, чи ти є.

(Приспів):

Кохання - папороті цвіт,
що розцвітає для щасливих,
стає від нього кращим світ,
з ним все під силу, все можливо.
Кохання - папороті цвіт,
що не для кожного завітне,
і розцвіта не тільки в квітні,
а серед зим і серед літ.

НЕ СПІШИ В РОЗЛУКУ

Почекай, не спіши:
ти ще встигнеш у нашу розлуку.
Почекай, не спіши:
ще твій поїзд не рушив у дальь...
На прощання подай
свою ніжну і трепетну руку
й не кажи, не кажи,
що тобі вже нічого не жаль.
Ти така ж, як колись...
Тільки очі пригасли від болю.
Ти така, як колись...
Тільки паморозь в коси лягла.
Як хотів би, щоб ми
нерозлучними стали з тобою,
як хотів би, щоб ти
не спішила від мене, не йшла.
Ти і та - і не та:
впізнаю і впізнати не можу.
Ти і та - і не та:
по-дівочому голос дзвенить.
Не спіши, почекай:
може, чимось тобі допоможу.
Не спіши, почекай...
тільки серце від болю щемить...

СПИНИСЯ НА КРАЮ РОЗЛУКИ

Не йди в розлуку. Там - зима,
ти ж по-весняному зваблива.
В розлуці тій мене нема.
Чи будеш в самоті щаслива?..
Не йди в розлуку. Не неси
їй серце, сповнене любові.
У смутку не шукай краси.
Краса кохання в тихім слові.
Постій, спинись, не пізно ще,
спинися на краю розлуки.
Крізь зиму і крізь тихий щем
ти простягни до мене руки.
Отак і стій. Або вернись,
переступи межу чекання.
Не присягай і не клянись.
Я твій - це істина остання.
Це так пекельно, що ти є
і водночас тебе немає.
Візьми, візьми усе моє
і не зникай, не йди, благаю.

* * *

Снується собі туман,
Як тиха весняна повінь.
Снується собі туман -
І нам не розкажує, хто він.

Не каже, відкіль прийшов -
нічого не хоче казати.
Снується туман і знов
Окутує нашу хату.

Я вийду до нього одна
І стану в його обіймах.
Він зна, він напевно зна,
Що я - не чаклунка, не відьма.

Він зна, що любов свою
Я хочу йому віддати -
Нехай у чужім краю
Посіє комусь біля хати.

Він знає, він знає все,
І, може, йому це вдасться.
І, може, любов принесе
Для когось іншого щастя.

А я незабутній вальс
З туманом удвох згадаю -
І пісню нову для вас
Придумаю і заспіваю.

* * *

У чистому серці не приспано совість.
У тихій сльозі не згоріла печаль.
Ти стер із життя ненаписану повість -
Й не знаєш, не відаєш, як мені жаль.

І жаль не себе, не своєї любові.
І жаль не того, що пройшло - не збулось.
Зневага звучала у згідному слові,
Те слово почути мені довелось.

Сторінки зітерто, котрі не вродились,
І душі знівечено нами без нас.
Я знаю, скарби, що мені не судились,
В космічній безмежності вивіяв час.

Вони не дістались у спадок нікому...
Та осінь бентежна... Та сніжна зима...
Вони залишились у щасті п'яному,
А нас вже з тобою давно там нема.

* * *

Сміється ранок у вікно
І кличе сни в далекі гони.
Я сіла біля телефону
І жду твого дзвінка давно.

А телефон собі мовчить.
Як зачарований, чекає...
Терпіння в мене вистачає,
Але душа чомусь щемить.

Така байдужа далина.
І ти десь там за далиною.
Мов за високою стіною -
Глуха і темна та стіна.

Тобі ж там добре і без нас -
Ані нудьги, ані любові.
Нема потреби в моїм слові.
Що ж, почекаю, є ще час.

ПОПЕЛЮШКА

У старім потертім капелюшку,
У благенькім легкім пальтечку,
Схожа на маленьку попелюшку,
Ти полола щось у квітничку.

Я дивилась з заздрістю на тебе,
Дивувалась із твого вбрання.
Теплий дощик сіявся із неба,
І вітрець крутився навмання.

Я була звичайна поетеса.
Вірила в казки і в чудеса
І чекала, поки у принцесу
Раптом перетвориться краса.

Як же жаль, що я не чарівниця,
Як же жаль, що не чаклунка я.
І колись вночі мені присниться
Та краса незаймана твоя.

ПРОСТИ

Пустує вітер, мов хлопчисько,
гойдає крони ясенам.
Ти не бери до серця близько,
що розлучитись треба нам.
З тобою ми чужі й далекі.
Чого ти плачеш? То пусте.
Давно не носять нам лелеки
весною з вирію дітей.
Давай розійдемося без болю,
без нарікання і жалю.
Що нас пов'язує з тобою?
Тебе я більше не люблю.
Не осуди. Прости облуду.
Все, що було, - п'яний дурман.
Ти збережи, а я забуду,
як сон, як мрію, як туман.
Хай спогад цей минають грози,
і суховій, і буревій.
Прости мені солоні сльози
і подих втрачених надій.

* * *

Між нами щось пройшло таке незримо.
Це не любов, це ниточка тонка.
І стали ми удвох нерозділимі,
і стала я невпізнана така.
І ні одного лагідного слова,
і ні одного погляду з-під вій.
Лиш зірка в небі передсвітанкова
шепнула: „Не твоя”, а ще: „Не твій”.
У кожного із нас - свої тривоги,
свої проблеми буднів або свят.
Не перетнуться звивисті дороги,
ніщо не повертається назад.
І ніч свої примружила зіниці,
і мліла осінь за моїм вікном...
Мені цікаво, що там тобі сниться,
бо я щось розминулася зі сном...

ПЛИВИ, ВІНОЧКУ

Все очищаючий вогонь
купальської хмільної ночі
майнув, як спогад біля скронь,
збентежив помисли дівочі.
Все очищаючий вогонь,
купальські роси, мов причастя,
і трепетне жадане щастя
в гарячій доторку долонь.
Чарує ніч, а ніч зове
шукати папороті квітку.
Кудись віночок допливе
чи восени, чи, може, влітку.
Чарує ніч, а ніч зове,
ніхто не зможе зупинити
прекрасний щем тієї миті,
кохання чисте і нове.
Пливи, віночку, в добрий час,
щоб теплі хвили здивувались.
Купайло звів до пари нас,
щоб ми повік не розлучались.
Пливи, віночку мій, пливи,
на тебе буду ворожити.
Я починаю тільки жити,
і ніч відлунює: живи!

* * *

Розстелю я коси, мов дорогу,
по котрій ще вчора ти пішов.
Затамую в серденьку тривогу:
що ти загубив, а чи знайшов?
Пахнуть коси любими руками,
не зітре їх зачерствілий час.
Сивина вплітається з роками,
як туман, що розєднає нас.
Розстелю я коси, мов дорогу,
тихо і самотньо розстелю.
Більше не кажи мені нічого,
бо тебе і досі ще люблю.
І на долю я не нарікаю,
що в житті лишилася сама.
Я і досі ще тебе чекаю
з тих країв, де осені нема.

* * *

Яблуні цвіт у моєму саду,
тихий вітрець завмира в верхівтті.
Жду тебе, кличу, кличу і жду,
того одного - найкращого в світі...
Пташка сховалася десь у гіллі,
лє свою пісню, сумну і безжурну.
Хороше й любо на нашій землі.
Літо плете свою спеку ажурну.
Сонце хвилює кожен листок,
квіти й траву, і пташині співанки.
Це у майбутнє легенький місток,
це у прийдешнє рожеві світанки.

* * *

На гілячці старої верби
примостився скуйовджений вітер,
розплітав і розчісував віти
і складав їй співанку з журби.

А вербі, а вербі,
як мені і тобі,
щоб ожити й завітнути знов,
необхідна чиясь любов.

Тільки тут ні до чого журба.
І, завітчана сонця намистом,
молодим і невянучим листом,
ожила й зарясніла верба.

Бо вербі, бо вербі
як мені і тобі,
щоб ожити й завітнути знов,
необхідна чиясь любов.

СУМНЕ ТАНГО

Осінній сум на землю впав,
моє кохання обірвав.
І замість мене вже тобі
шепоче листя у журбі.
Листочок жовтий підійми -
і наче знов з тобою ми.
Чи це було, чи нам здалось...
Не вернеш те, що не збулось.

Тоді летіли журавлі,
кохання несли на крилі.
Тебе я вперше цілував,
весняні квіти дарував.
Осінній сум, як легкий дим...
І ти одна, і я один...
Вже відлітають журавлі,
несуть розлуку на крилі.

Осінній сум, як легкий дим...
І ти одна, і я один...
Та знов повернуть журавлі
з палким коханням на крилі.

ЧЕКАННЯ

В день чудовий, в день погідний
я тебе чекала, рідний,
я чекала, виглядала,
а чи ти прийдеш - не знала.
Та чекати вже не сила.
Я водиці наносила,
бо незручно вже, їй-Богу,
вибігати на дорогу.
Мати свариться зі мною,
що ледачу має доню:
тільки б у вікні сиділа,
ніби більш нема їй діла.
Ой, матусю, моя нене,
не сваріться Ви на мене:
всю перероблю роботу,
тільки потім, тільки потім.
Ой, я бачу! Ой, я гину...
Бачу кучері з-за тину.
То до мене поспішає
той, на кого я чекаю.

ДО ВЕСНИ НА ПОРАДУ

Коло мого двору калина,
там мене чекає хлопчина,
а у нього - карії очі,
заглядають в мрії дівочі.
Що робити, я ще не знаю.
Чи кохаю, ой, чи кохаю?
По доріжці нашого саду
піду до весни на пораду.

(Приспів):

*Весна прийшла,
весна - світанки ранні.
Весна, весна -
порадниця в коханні.*

Не моргай, сусідко, до нього,
бо не вийде з того нічого.
Ні на кого він не зважає,
бо мене одну лиш кохає.
Що той соловейко навмисне
то тихенько тьохне, то свисне.
Не дає мені всю ніч спати,
викликає парубком з хати.

(Приспів):

Простояла з милим до ранку,
аж до весняного світанку.
З милим поцілунки солодкі,
тільки жаль, що ночі короткі.
Не моргай, сусідко, до нього,
бо не вийде з того нічого.
Я тепер напевно вже знаю,
що кохаю, ой, що кохаю.

(Приспів):

ЛЮБИ МЕНЕ

Зацілована до знемоги,
я в обіймах твоїх засинаю.
Всі турботи мої і тривоги
невідомо куди зникають.
Тільки б все не минуло з роками,
тільки б ти залишився таким...
Хай не стане розлука між нами.
Тільки спогад хай буде гірким.
Хай душа твоя не обміліє,
в ній весняний луна передзвін...
Хочу бути твоєю мрією
довгі роки без всяких змін.
Через роки і через дороги
я скажу тобі: „Мій коханий,
зацілуй мене до знемоги
і люби мене до нестями”...

ЩО ВАЖИТЬ МИТЬ?

Як загориться біль,
нестерпно і пекуче,
як запала любов
вночі серед зірок,
то, може, ти збагнеш,
що все це неминуче
і зважишся зробити
отой останній крок.
Цей крок зєднає нас.
І запалають свічі,
і папороті цвіт
вогнями зацвіте.
І зрозумієм ми:
та мить - то наша вічність.
А що було колись,
то все було не те...
І станем ми тоді
по-справжньому красиві.
І кане в забуття,
по скільки нам вже літ...
Хоч може ми в житті
такі до болю сиві,
ми робим перший крок
в кохання дивосвіт.
Бо що то важить рік

за мить одну кохання?
Що важить сотня літ
без пристрасті ночей?
Шукай мене, шукай
крізь роки й сподівання.
Шукай, покіль не згас
ще блиск моїх очей.

НЕ ПРИЙДУ

Покличеш - не прийду,
спитаєш - промовчу
і не скажу тобі нічого,
що муки я терплю,
що я вночі не сплю,
бо я тебе люблю, тебе одного.
Все марно, все дарма,
я знаю те й сама,
що ти мені належати не можеш.
Про свій нестерпний біль
я не скажу тобі,
бо ти мені нічим не допоможеш.
А спогад - як ріка:
тече - не витіка.
І ні одної трепетної миті.
Коли настане ніч,
не клич мене, не клич,
бо я себе не зможу зупинити.

НЕ ПИТАЙ, ПРО КОГО ВІРШІ

Я не скажу, про кого вірші.
Так... ні про кого. Про кохання...
А може бути значно гірше,
що це любов моя остання.
Ти не питай, про кого пісня.
Так... ні про кого. Про кохання...
Моя любов, як осінь пізня,
така жагуча, бо остання.
Не дорікай, що не зуміла
цю таїну від тебе скрити.
Як не тобі, мій друже милий,
кому б я мала говорити?..
Ти не ревнуй до цього дива,
любов дозволено поету.
Сьогодні просто я щаслива,
люблю тебе і всю планету.
Лиш не питай, про кого вірші...

СОЛОДКА НІЧ

Зоріла тиша і зоріли очі.
Не бачила, а відчувала їх.
І хтось стеріг солодкий присмак ночі.
І не було ні смутку, ні доріг...
Забулося і щезло. І пропало.
Все, окрім щастя грішного ковток...
Нам іноді потрібно дуже мало...
Та буде ранок з мотлохом пліток.
Та що плітки? Вони також минуться,
як тая ніч, солодка і п'янка.
Над нами будні щільно так зімкнуться,
і нас поглине та ріка стрімка.
Та в буднях і в бедламі рукотворнім
я раптом посміхнуся. В чому річ?
То я згадала нашу неповторну,
оту солодку, ту єдину ніч...

* * *

І натовлений, і здорожений,
мовчки станеш на мій поріг,
може, піснею приворожений,
може, в пам'яті щось зберіг.
Двері настіж Тобі відчиняться.
Я назустріч зроблю лиш крок -
і в обіймах моїх опинишся,
в тихім щемі очей-зірок.
Чом прийшов на стару стежину ти,
до моїх самотних мрій,
і натовлений, і покинутий,
у гіркій самоті своїй?
Де бродив? У яких ти вимірах?
Чи літав десь у небесах?
Може долю для себе вимріяв,
а вона загубилась в лісах...

КОЛИ ТИ ВТОМИШСЯ ВІД МЕНЕ

Ти впіймав мене у свої руки,
у своє невидиме сільце.
Не ховай очей поміж розлуки,
не ховай у затінку лице.

Не ховай себе поміж бажання,
я не опалю тебе крильми,
полум'ям від нашого кохання,
що з роками не згасили ми.

Я твоя омріяна жар-птиця,
пташка щастя і любов сама.
Інша жінка хай тобі не сниться,
бо від мене кращої нема.

А якщо ти втомишся від мене,
від мого палкого почуття,
натякни - і я зйду зі сцени,
натякни - і кану в забуття.

* * *

Ми з тобою у парі бродили один лише день.
Скільки слів було сказано, скільки почуто пісень.
І сміялося літо, і мліли каштани в саду,
я без тебе вже більше ніколи сюди не прийду.

(Приспів):

Прощай!

Мій шкільний зорецвіте, прощай!

Печаль

хай ніколи не хмурить чоло.

Забудь,

а якщо дуже хочеш, то запам ятай

те, що з нами було

і чого поміж нас не було.

Ми змахнули руками, змахнули роками-крильми,
розлетілись, розбіглись у різні кінці і віки.
Чи ж то ми там були? А можливо, що зовсім не ми...
Тепле літо ловили з-під усмішки чи з-під руки.

(Приспів):

Кличу, кличу тебе - ти не чуєш з далеких років.
Я пошлю тобі чистий каштановий теплий листок.
Він розкаже тобі те, чого ти сказати не вмів,
і збудує між нами зруйнований часом місток.

(Приспів):

ЙДЕ ВЕСНА

Сяє день, ясніє променисто,
сонце посміхається з небес.
Сміху розкотилося намисто
й загубилось у краю чудес.
Ой, весна, ой, ті весняні ранки...
І якщо тобі чимало літ,
все одно візьмуть в полон львівянки
і забудеш з ними цілий світ.
Хтось любов розлив, неначе трунок,
пють його усі - на те й весна.
І нема надії на рятунок
навіть тим, у кого сивина.
Йде весна, закохана і мрійна,
наче на землі проблем нема...
Владна, молода і енергійна,
справжня, наче істина сама.

БАБИНЕ ЛІТО

Вже осінь у пісню
тихенько влітається,
вже яблука впали
на землю зігріту...
Звідкіль же береться
й куди знов ховається
оте нерозгадане
бабине літо?
В житті щось збувається,
щось не збувається.
А весни минають
з теплом і привітом.
Та справжнє кохання
либонь починається
лиш з бабиним літом,
лиш з бабиним літом.
Найкращі дівчата
в весняному гомоні,
стрункі і манливі,
як вишні у цвіті.
А жінка найкраща
у теплому споміні
і в бабинім літі,
у бабинім літі.

У МОЄМУ ЛИСТОПАДІ

У моєму листопаді
рожа зацвіла.
Що ж ти квітнеш, дивна рожо?
Чи не чуєш зла?
Он зима вже на підході
на твою біду.
Вечорами хлопець ходить
у моїм саду.
Не ходи, наївний хлопче,
під моїм вікном.
Я залишуся для тебе
спогадом чи сном.
Бо в моєму листопаді
не бува весни.
Бачиш, сніг на коси пада
сріблом сивини.
Посумуєш - та й забудеш,
то усе пусте.
А та рожо, гарна, гожа,
скоро відцвіте.
Подивився хлопець ясно,
в тім не бачить зла.
Ой, невчасно, як невчасно
рожа зацвіла.

ПРИСНИСЬ

Тиша - аж бє у скроні.
Тиша - аж серце тисне.
Поклади гарячі долоні
на мою знесилену пісню.
В теплих моїх обіймах
ніжна гітара плаче.
У долі я, наче в приймах,
служба її неначе.
Приснисть,
здійснисть,
мріє моя сумна.
Приснисть,
здійснисть,
ти в мене тільки одна.

Буде все так, як буде,
як напроочить доля.
Щось про нас казатимуть люди -
їхнє право на те і воля.
Не розкажу нікому,
смуток ти мій і втіха.
Принеси мені свою втому,
я тебе захищу від лиха.
Приснисть,
здійснисть,

мріє моя сумна.
Приснисть,
здійсниться,
ти в мене тільки одна.

ПЕРЕЛЕСНИК

*Мені розповіли історію одної
хворої дівчини - і захотілося
написати цей вірш.*

По полю дівчина боса ходила,
чогось шукала, десь там блудила.
Шукала марно такого зілля,
щоб вчаклувати з милим весілля.
Чи сам покинув? Чи хто розраїв?..
По плечах коси вітер розмаяв.
Вже ноги босі скололи терни.
Невже покинув? Невже не верне?..
Ой, верне, верне, та не до тебе.
Невже знайшов він кращу для себе?
А чорні брови, а ноги босі!
А личко біле, а довгі коси!
А тихі сльози німого болю!
Це ніби смуток ходив по полю.
Чекай, дівчино, на другі весни.
А вже ж до неї кравсь перелесник...

ПОКИНУВ КОХАНИЙ

- Мамо, голубко, покинув коханий!
Наче на те не було і причини...
- Поплач, моя доню. Хоч легше не стане,
але серденько в сльозах відпочине.
- Мамо, де сил мені взяти, рідненька?
Думати, хоч і не хочу, та мушу...
- Все це минеться, - потішила ненька,
- але ще довго ятритьме душу.
- Мамо, він з іншою! Він не зі мною!
Скоро вже з нею він піде до шлюбу!
Відчай у мами озвався луною.
Гладила-пестила донечку любу.
- Знать, не твоя була доля, дитино.
Буде ще в тебе із мірту віночок.
А надворі була сонячна днина.
Мірт у вазонках стелився для дочок.

ПОВЕРНИСЯ, АНГЕЛЕ

Чи ангел мій у небі загубився?
Чи в полі, чи у лісі заблудився?
Чи може хто його красою звабив?
Чи попросту мене мій ангел зрадив?
Чи, може, я така убога грішна?..
Сиджу тепер, самотня і невішна,
несу життя свою нелегку ношу.
Я всім прощаю і прощення прошу.
Ангеле мій, повернися до мене.
Ангеле мій, засмути чи розрадь.
Бачиш, життя, наче вир той шалений.
Тільки не зрадь мене, тільки не зрадь.

Коханий зрадив - залишились діти.
Забракло крил над сірістю злетіти.
І я дивилась у безхмарне небо,
чекала я, мій ангеле, на тебе.
Незримо ангел у блакиті линув.
Забув за мене, чи мене покинув...
Кричала я у розпачі ранковім:
„А може, не було тебе ніколи?“
Ангеле мій, повернися до мене.
Ангеле мій, засмути чи розрадь.
Бачиш, життя, наче вир той шалений.
Тільки не зрадь мене, тільки не зрадь.
Незримо ангел у блакиті линув.
Забув за мене? Чи мене покинув?..

ЗОРЕПАД

Сьогодні, кажуть, буде зорепад,
чарівна ніч щасливих сподівань.
І я прийду у росяний наш сад,
і загадаю сто своїх бажань.
І в ста бажаннях будеш тільки ти,
і в ста бажаннях буду тільки я.
І ти прийдеш, не зможеш не прийти,
бо кожна зірка та твоя й моя.
Сьогодні, кажуть, буде зорепад:
впадуть у роси тисячі зірниць.
Приходь, коханий, в наш заснулий сад,
бо й так до ранку не зімкнеш зіниць.

НОКТЮРН

Упокорена тиша
упала каштанам до ніг.
Вітерець десь полинув,
а може, спочити заліг...
Соловейко, мов срібла,
сипнув свої трелі в гаю,
а любов, що завітла,
упала у душу мою.

Ой, ви, ночі захмелені,
хто вас придумав для нас?
І росою звеселені,
пишні квіти замріялись враз.
Соловей невгавав,
нагадав про минулі літа.
І мене хтось кохав,
і була я ще зовсім не та...

Ти заглянь мені в душу,
у втомлені очі мої.
Я зізнатися мушу,
ще ваблять мене соловії...
Хоч мої вісімнадцять
минули вже дуже давно,
мені сняться, ой, сняться

ті пісні з голубого кіно.
Упокорена тиша
упала каштанам до ніг.
Хтось листи мені пише
з далеких і вічних доріг.
Я їх списую, списую
з листя каштанових віт,
соловейко насвистує,
спить зачарований світ...

* * *

Впала хмара за селом,
Розлилась над полем,
а у мене над чолом
засивіла болем.

Я ту хмару перейму:
Дай дощу, хоч кружку.
А вона мені: - візьму
Я тебе за дружку.
Бо у мене радощі -
І з громом весілля:
Хай впадуть густі дощі
На зелене зілля.
Я її не зупиню -
То даремна справа.
- Лий дощі ти на стерню -

Не мала забава.
Та не лий дощі свої
На густі покоси,
Й де шумливі врожаї
Колосяться й досі.
Мою душу знов і знов
Окропи дощем ти
І розмий мою любов
І печаль дощенту.

ЛЕГЕНДА ПРО ЗОРЮ

Я заримую легенду,
ту, що розказував батько.
А чи було так, не знаю,
чи, може, видумав хто...
Жило у хатині убогій
бідне і миле дівчатко
і ще бабуся старенька,
що мала вже років із сто.
Так сиротою й зростала.
Й сонце сирітці не світить.
Змалку роботу лиш знала,
голод і втому безмеж.
Як на порі вона стала,
гарна була й працьовита,
а вже що добра, то кращу
і не шукай - не знайдеш.
Якось побачив те диво
місяць з вечірнього неба
і задивився на неї
так, що й про зорі забув.
- Я б оту кралю посватав, -
тихо сказав сам до себе,
- я б оту кралю посватав,
якби я парубком був.
А що вже була розумна,
була навчена звичаю.

Знала, що кому сказати,
як вклонитися кому.
І зітхала баба Настя:
- Ох, не буде в тебе щастя,
бо тепер по грошах судять
і не судять по уму.
- Ай, бабуню, не сумуйте!
Ну, навіщо нам ті гроші?
Маю руки - то й зароблю,
проживемо якимсь вдвох.
Ви ж самі лишень зміркуйте:
люди тут такі хороші.
А як люди не допоможуть,
то мені допоможе Бог.
А краса - то також горе,
та про те ніхто не знає,
то не знала і Марічка,
не тікала від біди.
Люди все переговорять.
А красу куди сховаєш?
І яріла в косах стрічка,
і росилися сліди.
Про її красу небесну
слава йшла між чесним людом
від Карпатських гір високих
до великої води.
- Гарна дівчина і чесна,
роботяща і розумна,

але бідна, без достатків.
І зітхали, як завжди.
Чи було так, чи збрехав хтось -
достеменно я не знаю.
Може, все це - тільки казка,
а можливо, що і ні.
Та приїхав королевич
аж з-за тихого Дунаю -
молодий статечний лицар
на баскому на коні.
Шапку знявши, поклонився,
увійшов у бідну хату
і побачив там бабусю,
що була стара, як світ.
- Значить, я не помилюся,
бо на світі лиш одна ти.
І тобі, моя красуне,
у палаці жити слід.
Я беру тебе за жінку.
Одягну тебе у шати,
сріблом-золотом осиплю,
знатним почтом оточу.
І найкращі діаманти
будуть коси прикрашати.
І не будеш ти страждати
і від сонця й від дощу.
- Без дощу? Це ж дуже сумно.
А без сонця - просто жах.

Не дарма ж була розумна.
Сльози блиснули в очах.
- Ну, збирайся, час рушати,
бо лежить далека путь.
В королівських у палатах
нас весільні гості ждуть.
Зашарілася, як рожа,
і сказала тої ж миті,
і зітхнула не тужливо,
а з дівочої жури:
- Бідній дівчині не гоже
одягати оксамити.
А якщо це конче треба,
іншу дівчину бери.
- Мені іншої не треба -
ти одна така на світі.
Я приїхав за тобою,
хочеш ти того чи ні.
Навіть проти волі неба,
навіть без твоєї згоди
я візьму тебе з собою.
Не боїшся на коні?
- Якщо лицар ти відважний, -
владно дівчина сказала.
- Не татарин і не турок,
не розбійник-гвалтівник,
то проси руки моєї,
як батьки тебе навчали.

Чи змагатися з жіноцтвом ти в своєму краї
звик?

- Знай, наруги не стерплю я.

Не простий собі я лицар,
а відважний королевич,
спадкоємець короля.

Я сказав: тебе люблю я -
значить, будеш ти моєю.

Якщо ж ні, піду війною -
багрянитиме земля.

Сполотніла тут сирітка:
із-за неї буде лихо!

Краще хай вона загине,
краще хай помре вона!

І немов росою квітка,
залилась сльозами тихо:

„Як же буде баба Настя,
як залишиться одна?”

І сказала: - Без бабусі
я нікуди не поїду.

Як же їй, такій старенькій,
їхать верхи на коні?

Якщо й справді королевич,
то повіз пришли за мною.

Я ж тим часом поміркую,
чи поїду я, чи ні.

- Ти хоч бідна, але горда.
Буде з тебе королева.

Не даремно за тобою
стільки їхав на коні.
І поглянув так спогорда:
- Чи не схожий я на лева?
То не раджу, моя люба,
суперечити мені.
- Заміж я б пішла за хлопця,
а за лева - й думать годі.
Так що йди собі ти з Богом,
звідкіля до нас прийшов.
Бо надумана любов ця
в марнославстві і погорді.
І не треба нам нічого:
ні корони, ні оков.
Спаленів тут королевич:
ще не чувано такого.
- Стережися, горда крале,
а то матимеш біду.
За три дні я буду знову.
Ти ж збирайся у дорогу.
І не думай заховатись -
я однак тебе знайду.
І поїхав королевич.
Довго дівчина журилась.
Тихо плакала бабуся -
теж боялася біди.
Вийшла дівчина в садочок
і на зорі задивилась,

на вечірнє тихе небо
і на місяць молодий.
Глянув місяць із-за хмари -
і побачив сум і сльози.
Нахилився він до неї
і стурбовано спитав:
- Не знайшла собі ще пари?
Чи коханий у дорозі?
Чом така сумна, красуне?
Аж і я засумував.
І Марічка розказала
все, що трапилося з нею.
І заплакала ще важче -
аж захмарилось кругом.
- Не сумуй, - сказав їй місяць,
- завтра зійдеш ти зорею,
і сьогоднішні печалі
стануть ніби тихим сном.
Знявся тут страшений вітер.
Їхню він підняв хатину
і стареньку бабу Настю,
і усе, що в них було.
Ще такого світ не бачив.
Опинились на хмарині.
От здивується назавтра
кожне місто і село.
Ось приїхав королевич,
де колись стояла хата.

Ані дівчини, ні хати.
- Де ж вони? Ніде нема.
Спершу тупнув він ногою,
потім голосно гукнув він,
потім вистрілив з пістоля,
та було усе дарма.
Потім глянув він у небо,
а йому зоря світила.
І впізнав він тую вроду,
теє личенько впізнав.
І побачив помах білий,
і почув він голос милий:
- Будь щасливий, королевич,
і не май на мене зла.
Простягнув до неї руки
і благає, й молить ревно,
щоб не гнівалась на нього
за дурні його слова.
Це були любові муки.
Побивався він даремно,
бо вона сміялась з того,
і далека, і жива.
Він сказав, що королівство
він залишить на поталу,
що не хоче він ні трону,
ні багатого вбрання.
Сонце сходило, яріло.
Розгорався день помалу.

І зоря собі сховалась
аж до завтрашнього дня.
І ні з чим поїхав лицар.
Потерпів поразку вперше,
і не знав, що скаже вдома -
не повірять, засміють...
А зоря рожеволиця,
те мале дівчисько вперте,
посміхалась із-за хмари:
- Ось я, хлопче, ось я, тут...
Як і звикла, спозаранку
і тепер вона вставала,
і хмаринкою втиралась,
наче білим рушником.
І смачну пахучу каву
готувала до сніданку,
і до них заходив місяць,
щоб поснідати гуртом.

КВІТКОВА ЗАМЕТІЛЬ

ПІВОНІЇ

Півонії я з Ваших рук приймаю,
захоплююче диво кришталеве.
Щось добре конче я вчинити маю,
бо я могутня, наче королева.
Півонії стоять на піаніно,
духмяні, наче щойно тільки з саду.
Я підйду до них і неодмінно
до пелюстків торкнуся, як до принади.
Півонії, як те примарне щастя,
тривожать душу терпко-ніжним хмелем
я спробую, а раптом мені вдасться
зробити день сьогоднішній веселим.
Півонії збудили давню мрію,
озвались співом ніжно-колисковим.
Я спробую, а раптом я зумію
зробити світ хоч трішечки казковим.
Півонії від подиху хитнулись,
на них роса заблисла вечорова.
Я спробую, щоб люди посміхнулись,
щоб кожен став щасливіший, ніж вчора.

ВОЛОШКА

А мені ворожила ворожка
і казала, що любиш ти іншу.
І цвіла синім цвітом волошка,
теплий вітер порушував тишу.
Та не слухала я ту ворожку,
відректися не мала я сили.
Я повірила в синю волошку,
в твої очі повірила, милий.
В твою зраду не вірю ще й досі,
хоч не ходжу давно до ворожки.
Та сумує за вікнами осінь,
і давно відцвіли вже волошки.
Я тебе не втомлюся чекати.
В сина очі синіють, як небо.
З ким ти зараз, не хочу я знати,
ми із сином чекаєм на тебе.

* * *

Заплакала квітка в росі
в своїй незрівняній красі,
що нею милується світ,
та вяне так швидко їй цвіт.
„Та що мені з тої краси,
із свіжої тої роси.
І хоч моя врода ясна,
недовго цвістиме вона”.
Та ранок прийде у гаї
і сльози осушить її,
і сонце торкнеться повік.
Судився недовгий їй вік.

* * *

Сумувала матіола
В квітнику біля вікна:
„Пишні квіти всі довкола -
я ж така непоказна”.

Он півонія привітна,
А троянда - аж горить!
Матіола ж непомітна,
Що про неї говорить.

Білу рожу - на весілля,

А червону - на любов.
„Матиола... Що за зілля?” -
хлопець глянув і пройшов.

Вже така у неї доля:
Без окраси вік прожить.
Сумувала матіола.
Як же можна не тужить?

Ось і сонечко сховалось,
Вечір вже на землю ліг.
Матиола дарувала
Ніжні пахощі для всіх.

І дівчатко, мов лебідка,
Нахилилось до плеча:
„Матиола! Що за квітка!
Як її не вистача!”

Знать, її начаклювали
Десь якісь чарівники...
І без неї сумували
І садки, і квітники.

РОМАШКА

Було важко йти - і я втомився,
На ромашку білу задивився.
Сонце нею милувалось теж.
Де таку красуню ще знайдеш?
А ромашка в білому убранні
Усміхалась ніжно сміхом раннім,
Шепотіла в гомоні трави:
„Ти зірви мене! Зірви! Зірви”.
Вітер, пахощами захмелений,
Гладив, пестив це біле диво.
Я ж дивився на неї звеселений
І від того ставав щасливий.
І зникали і смуток, і втома,
Накопичені в серці з роками...
Пахло теплим і затишним домом.
Пахло маминими руками.
І згадалась дитинства казка,
Я ношу її завжди з собою,
Чи не ту чудодійну ромашку
Цілющою звали травною?..

ЖОРЖИНИ

Де синіють гори, де цвітуть жоржини,
Де сади бентежить солов'їний дзвін,
Вються понад річку дві вузькі стежини,
Там удвох ішли ми мріям навздогін.
Скоро знов ти пройдеш по вузьких стежинах
І побачиш річку голубу мою.
Поклонись від мене ти сумним жоржинам
І скажи, що я їх над усе люблю.
Заспівай жоржинам пісню про кохання,
Ту найкращу пісню, що співала я.
Передай жоржинам ти моє вітання
І скажи, що я вже більше не твоя.
Де синіють гори, де цвітуть жоржини,
Де сади бентежать співом солові,
Так і не зійшлися дві вузькі стежини,
Розділились мрії на твої й мої.

ЛІЛІЇ

Лілії у вранішній росі,
чисті, як отой гривастий ранок,
у своїй незайманій красі
схожі на замріяних панянок.
І стоїть принесений букет,
і довкола нього - наче свято.
Сонце заглядає в нашу хату
на Тарасів в рушнику портрет.
Я стою, а лілії мовчать,
і неначе дивляться на мене.
І лягає на чоло печать,
серце біг прискорює шалене.
Ранок став на сонячний поріг.
Треба просто жити і любити...
В день такий, святий, як оберіг,
хоч комусь якесь добро зробити.

Зміст

Замість передмови	3
АКВАРЕЛІ ДУШІ	4
Благаю любові	4
Бажання	5
Дівчині	6
Плакала самотня поетеса	8
Я живу в двох світах одразу	9
Любові не зречусь	10
Я не буду більше нічия	11
Коли ударить хтось на сполох	12
Недопита любов	13
Хто тебе так дуже заморозив	15
Подаруй мені листя каштанів	16
Подаруй мені квітку на спомин	17
Для тебе	18
Порятуй кохання	19
В мене квіти зорями запахли	20
Місяць дарував обручку срібну	21
Буду жити в твоїй пісні	22
Я можу принести тобі в подарунок	23
Я кохаю тебе, я кохаю	24
Не спіши в розлуку	25
Спинися на краю розлуки	26

Снується собі туман	27
У чистому серці не приспано совість	28
Сміється ранок у вікно	29
Попелюшка	30
Прости	31
Між нами щось пройшло таке незриме. .	32
Пливи, віночку	33
Розстелю я коси, мов дорогу	34
Яблуні цвіт у моєму саду	35
На гіллячці старої верби	36
Сумне танго	37
Чекання	38
До весни на пораду	39
Люби мене	40
Що важить мить?	41
Не прийду	42
Не питай, про кого вірші	43
Солодка ніч	44
І натомлений, і здорожений	45
Коли ти втомишся від мене	46
Ми з тобою у парі бродили один лише день	47
Йде весна	48
Бабине літо	49

У моєму листопаді	50
Приснисть	51
Перелесник	52
Покинув коханий	53
Повернися, ангеле	54
Зорепад	55
НоктюРН	56
Впала хмара за селом	57
Легенда про зорю	59
КВІТКОВА ЗАМЕТІЛЬ	68
Півонії	68
Волошка	69
Заплакала квітка в росі	70
Сумувала матіола	70
Ромашка	72
Жоржини	73
Лілії	74

Літературно-художнє видання

Тетяна ФРОЛОВА
ЛЮБОВІ НЕ ЗРЕЧУСЬ

Авторське редагування
Видавничий редактор Ірина Цельняк
Ілюстрації Івана Василенького

Здано в набір 10/01/2003
Підписано до друку 11/02/2003.
Формат 60x84/64. Друк офсетний.
Папір офсетний.
Ум. друк. арк. 1,29. Обл. вид. арк. 0,83.
Ум. фарбовідб. 0,8
Вид. № 1. Зам. №

Видавництво "Край"
79000, Львів, Підвальна, 5